

Sygn. akt VI U 1463/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 sierpnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszcy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Milczarek

Protokolant – st. sekr. sądowy Sylwia Sawicka

po rozpoznaniu w dniu 7 sierpnia 2018 r. w Bydgoszcy

na rozprawie

odwołania: A. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 11 sierpnia 2017 r., znak: (...)

w sprawie: A. W.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o rentę socjalną

- 1) zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonej A. W. prawo do renty socjalnej od dnia 5 czerwca 2017 r. do dnia 31 grudnia 2020 r.,
- 2) stwierdza, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

VI U 1463/17

UZASADNIENIE

Uzasadnienie. Decyzją z 11 sierpnia 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił ubezpieczonej A. W. prawa do renty socjalnej. Ubezpieczona już w okresie wcześniejszym ubiegała się o tą rentę socjalną, ale poprzednią decyzją z 2013 roku również odmówiono jej prawa do tej renty socjalnej. Organ rentowy powołał się w swojej decyzji na orzeczenie komisji lekarskiej, która nie stwierdziła niezdolności całkowitej do pracy. Od tego, od tej decyzji ubezpieczona złożyła odwołanie powołując się na stan zdrowia, który, jej zdaniem uzasadniał przyznanie renty socjalnej. W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podtrzymał dotychczasowe stanowisko. Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny. Ubezpieczona 5 czerwca 2017 roku złożyła wniosek o rentę socjalną. Orzeczeniem komisji lekarskiej z dnia 9-go sierpnia 2017 roku i poprzedzającym to orzeczenie, orzeczeniem lekarzy orzecznika z 6 lipca 2017 roku, stwierdzono, że ubezpieczona nie jest całkowicie niezdolna do pracy. Z uwagi na to, że sporny był w sprawie stan zdrowia ubezpieczonej Sąd dopuścił postanowieniem z 26 września 2017 roku dowód z opinii biegłych o specjalnościach psychiatry i psychologa. Opinia z dnia 1-go grudnia 2017 roku wydana przy udziale specjalisty medycyny pracy wskazała w rozpoznaniu, jako schorzenie wiodące ubezpieczonej schizofrenie paranoidalną i uzależnienie od środków psychostymulujących. Biegli wskazali, że ubezpieczona jest systematycznie

leczone z powodu schizofrenii, a jej problemy ze zdrowiem psychicznym zaczęły się w pierwszej albo drugiej klasie liceum. Ubezpieczona była hospitalizowana już w 2008 roku i w kolejnych latach w sumie miała 10 hospitalizacji, to rozpoznanie od samego początku było rozpoznaniem choroby psychicznej. Biegli stwierdzili, że stan zdrowia ubezpieczonej potwierdził już lekarz specjalista konsultant ZUS-u, to który w rozpoznaniu z 4 lipca 2017 roku właśnie takie rozpoznanie jak biegli wskazał, no i sam biegły konsultant ZUS-u stwierdził przeciwwskazania do zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy, przy obsłudze maszyn, urządzeń, przy pracach samodzielnych, bez nadzoru i stwierdził, że badana jest zdolna jedynie do pracy w warunkach specjalnych. Tak orzekli również biegli nie zgadzając się z opinią komisji lekarskiej, że schorzenia, które występują u ubezpieczonej uniemożliwiają jej zatrudnienie na otwartym rynku pracy, w związku z tym zdaniem biegłych ubezpieczona jest całkowicie niezdolna do pracy od złożenia wniosku o rentę do 31 grudnia 2020 roku. Po złożeniu zastrzeżeń przez organ rentowy w opinii uzupełniającej biegli podtrzymali dotychczasową opinię i stwierdzili, że praca może być traktowana wyłącznie jako forma rehabilitacji społeczno-zawodowej. W obu opiniach stwierdzono, że biegli orzekali na podstawie tych samych dokumentów medycznych, którymi dysponował organ rentowy. Ponieważ organ rentowy w piśmie z 10 lipca 2018 roku podzielił opinię biegłych i nie zgłosił dalszych zastrzeżeń do tych opinii, Sąd uznał, że ta opinia może być podstawą wyrokowania. Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd Okręgowy stwierdził, że stan zdrowia ubezpieczonej potwierdzony opinią biegłych pozwala na przyjęcie, że ubezpieczona jest całkowicie niezdolna do pracy w rozumieniu artykułu 12 Ustawy o emeryturach i rentach z FUS, do której odnosi się oczywiście artykuł 4 i następne przepisy Ustawy z 27 czerwca 2003 roku o rencie socjalnej, bowiem przesłanką do uzyskania renty socjalnej jest istnienie całkowitej niezdolności do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało przed ukończeniem 18-go roku życia i to stwierdzili biegli uznając ubezpieczoną za całkowicie niezdolną do pracy w związku ze schorzeniem, które zaistniało i powstało przed ukończeniem przez ubezpieczoną tego właśnie wieku. Mając to na względzie Sąd Okręgowy uznał, że są podstawy do zmiany decyzji i na podstawie artykułu 477 znak 14 paragraf 2 kpc uznając, że zostały spełnione przesłanki wszystkie z Ustawy o rencie socjalnej orzekł jak w punkcie pierwszym wyroku przyznając tą rentę na okres wskazany w opinii biegłych, natomiast w punkcie drugim wyroku Sąd orzekł o odpowiedzialności organu rentowego, za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji na podstawie artykułu 118 ustęp 1a Ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ponieważ biegli wskazali, potwierdza to dokumentacja, iż podstawą orzeczenia biegłych były te same, ta sama dokumentacja medyczna, którą dysponował organ rentowy w postępowaniu administracyjnym.